

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐ ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๐๓๑๑

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที ๒๓ เดือนกันยายน พ.ศ.๒๕๕๗ หน้า ๒๘

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได้

ในศาสตร์ของการแสดง ต้องรู้ซึ่งถึงความเป็นมนุษย์ การเรียนการแสดงจึงสำคัญไม่น้อยสำหรับนักแสดงทุกคน ซึ่งสองครูสอนการแสดงที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการมานานนับสิบปี อย่าง **ครูเงาะ-รศ.กนกพงศ์ สงคณัฐ** กองเกตุ เจ้าของโรงเรียนเดอะ ดราม่า อะเคเดมี่ ผู้สอนนักแสดงชื่อดังมากมายของวงการ อาทิ นักแสดงค่ายจีทีเอช ฌอน อดิเรก ภูริณัฐ และ ญาญ่า-อุรัสยา เสปอร์บันด์ ส่วนอีกคนหนึ่งคือ **ครูเมริน-ศรัณย์ธรณ์ ระธานนท์** ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของซูเปอร์สตาร์คนดังอย่าง เจมส์-จิรายุ ตั้งศรีสุข และเหล่านักแสดงช่อง 3 อีกหลายคน

ครูเงาะ การแสดงเป็นเรื่องของจิตวิทยา

ครูเงาะ เริ่มสนใจงานแสดงตั้งแต่ครั้งเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา จุฬาฯ ได้เล่นละครเวทีทุกปี และมีครั้งหนึ่งตอนอยู่ปี 4 ได้ลงบรรจง ผู้กำกับหนังคนดัง ซึ่งเพื่อนรุ่นเดียวกันกำกับละครเวทีให้มาช่วยเทรนการแสดงให้เรื่องที่เล่นไม่ได้ ปรากฏว่าแก้ปัญหาของเด็กได้จริง จึงสนุกกับการสอน เลยชัดเจนกับตัวเองว่าเจออาชีพที่รักแล้ว พอเรียนจบได้มีโอกาสทำงานด้านแอดติ้ง และพอชัดเจนว่าตัวเองต้องการอะไร จึงไปเรียนการแสดงเพิ่มในต่างประเทศ และได้มาเป็นแอดติ้งโค้ชให้กับหนัง "แฟนฉัน" เป็นเรื่องแรก

เรียนการแสดงมีประโยชน์มากกว่าที่คิด

ครูเงาะบอกความต่างของ "แอดติ้งโค้ช" และ "ครูสอนการแสดง" ว่า โค้ชก็คือคนที่ทำหน้าที่เฉพาะทางหน้างาน แก้ปัญหาหรือนักแสดงทำไม่เข้าเป็นตัวละครให้ได้ เหมาะกับเรื่องนั้น ๆ แต่ครูก็จะสอนตั้งแต่เบสิก การออกเสียง การเคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งถ้าฝึกจากแอดติ้งโค้ชหน้ากองอย่างเดียวเวลาไปเล่นเรื่องอื่นอาจจะไม่มีปัญหาอีก เพราะพื้นฐานแน่น เนื่องจากถูกสร้างมาให้เหมาะกับเรื่องนั้นเรื่องเดียว แต่ถ้าเป็นครูก็จะสอนจนสามารถนำไปประยุกต์ได้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องไหนก็ตาม

คนที่เรียนแอดติ้งไม่เพียงแต่คนเบื้องหน้า ในต่างประเทศคนเบื้องหลังเช่น ผู้กำกับ คนเขียนบท คนตัดต่อ เรียนแอดติ้ง เพราะจะได้รู้จิตวิทยามนุษย์ เข้าใจมนุษย์มากขึ้น นอกจากนี้การเรียนการแสดงยังสำคัญกับทุกอาชีพ แอดติ้งเป็นเรื่องของการสื่อสารความต้องการ

ของตัวละคร มนุษย์ทุกวันนี้ที่สื่อสารกันล้มเหลว เพราะสักแต่ทำในสิ่งที่อยากทำ แต่ไม่เข้าใจว่าคนพวกนี้ต้องการอะไร ทุกวันนี้ครูเงาะสอนคลาสฟรีเชนแดชั่นให้กับองค์กรใหญ่ ๆ เวลาฟรีเชนแดชั่นทุกคนจะสนใจแต่พาวเวอร์พอยท์ ซึ่งมันเข้าที่หัว วิธีหรือลีลาการนำเสนอมันเข้าที่ใจ ฉะนั้นคนที่เขานักสื่อสารที่ดี มันต้องทำให้ไปได้ถึง 2 ช่องทางคือ พูดยเข้าไปที่หัวผู้ฟัง และเข้าไปถึงใจคนส่วนใหญ่ลืมพาวเวอร์พอยท์ แต่ไปสนใจที่ข้อมูล

“การเรียนการแสดงที่สำคัญที่สุด ต้องรักตัวเองและรู้จักตัวเองให้มาก ๆ ถามว่าตึกก็ เป็นผู้หญิงสวยไหม อาจจะไม่ใช่สวย แต่เขาก็มีความน่ารักของเขา โอปอล์ก็ไม่จัดเป็นคนสวย แต่ทุกวันนี้เขาเป็นผู้หญิงสวยขึ้นมาแล้ว เพราะอินเนอร์ การเรียนการแสดงคือการพัฒนาอินเนอร์ การเป็นนักแสดงไม่จำเป็นต้องปรากฏอยู่หน้าจอ ถ้าอย่างนั้นแสดงว่าไม่ได้รับการแสดง แต่รักความมีชื่อเสียงและความโด่งดัง ไม่ได้รักที่จะแสดง”

เมริน มองการแสดงเป็นศาสตร์ที่ล้ำลึก

ครูเมริน เรียนจบมาทางการแสดงโดยตรง ในสาขาศิลปะการแสดง คณะศิลปกรรมศาสตร์ มศว ใช้เวลาเรียนรู้ตัวเองว่าชอบงานด้าน

ไหน พอชัดเจนว่าชอบการแสดงก็ไปเรียนต่อปริญญาโท ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาฯ เอกการละคร ตอนแรกคิดเพียงแต่จะทำงานเบื้องหลัง ไม่ได้ตั้งใจจะเป็นครูสอนเต็มตัว จนได้มีโอกาสมาร่วมงานกับทางมาสเตอร์วันของ แม่ก้อย-ทริศนา ได้มาช่วยสอนเด็ก ๆ และมีโอกาสได้ไปสอนเด็กจากการประกวดเอ็มไทยแลนด์ ถือเป็นการสอนการแสดงให้ทางช่อง 3 เป็นครั้งแรก จากจุดเริ่มต้นอย่างจริงจังในวันนั้นก็ได้มาเป็นครูสอนการแสดงจนถึงปัจจุบัน

“ศาสตร์ของละครทำให้ได้เรียนรู้ชีวิต เรียนรู้มนุษย์ จิตใจคนจากการดูละคร แล้วมันก็ทำให้เราเผชิญกับสังคมจริง ๆ ได้อย่างเข้าใจ ก่อนเรียนด้านนี้บางทีเราไปเจอใครแล้วคิดว่าทำไมเขาเป็นแบบนั้น ทำไมคนนั้นทำแบบนี้กับเรา เราไม่เข้าใจ แต่พอได้เรียนละครก็ได้เข้าใจผู้คนมากขึ้น ได้รู้ว่าเขาต้องการอะไร ซึ่งเราก็จะไม่โกรธที่เขาทำแบบนี้ ทำให้เราใช้ชีวิตบนโลกของความเป็นจริงได้อย่างเข้าใจ

คนที่ชอบละครหรือคลุกคลีกับงานละครนั้นไม่ใช่ว่าเขาจะต้องแอ็คติ้งอยู่ตลอดเวลา ทุกวันนี้เราจะเห็นสังคมมีแต่คนใส่หน้ากากเข้าหากัน คนทำละครอย่างเราจะรู้เลยว่าคนนี้ใส่หน้ากากหาเรานะ เราจะรู้เท่าทันคนมากขึ้น”

ครูเมรินมองปัญหาของนักแสดงไทย คือ การยึดติดกับแบบแผน เช่น เรียนกับใครมา ก็จะทำและพยายามให้ทุกสิ่งทุกอย่าง

รวมทั้งจะยึดติดกับทฤษฎี แท้จริงแล้วนักแสดงควรทิ้งเทคนิคทุกอย่างไปเสีย อย่าคิดว่ามันเป็นการแสดง ครูเมรินย้ำเลยว่าการแสดงคือการไม่แสดง เพราะนักแสดงบางคนเรียนการแสดงมาเยอะ มีเทคนิคมากมายกำยกอง แต่ทุกอย่างกลับกลายเป็นบล็อกตัวนักแสดงหมดเลย สิ่งที่เขาขาดคือความรู้สึกจริง ๆ ของตัว

ละครนั้น ๆ เพราะฉะนั้นอย่าไปใส่เทคนิคให้มันมาก เอาความรู้สึกและสัญชาตญาณออกมาดีกว่า มันจะช่วยทำให้เข้าใจความรู้สึกของตัวละครอย่างแท้จริงโดยไม่เอาตัวเองเข้าไปเจือปน

ก่อนสอนครูเมรินจะเน้นเรื่องทัศนคติก่อนเลย ใครที่ทัศนคติแย่ มองโลกในแง่ลบ ต้องแก้ตรงจุดนี้ก่อน เพราะถ้ายังไม่เข้าใจตัวเอง จะไปเข้าใจตัวละครอื่นได้อย่างไร

ถึงแม้ใครจะมองละครว่าเป็นเรื่องเพื่อผินบ่าบอ แต่ครูเมรินบอกว่า ละครนี้แหละชีวิตจริงที่สุดแล้ว ละครคือการสะท้อนสังคมอย่างหนึ่ง ทำไมละครดีแต่แบบนั้นก็เพราะสังคมมันกำลังเป็นแบบนี้ อยู่ ชีวิตจริงไม่มีใครยอมรับและพูดกันในเรื่องนี้ ละครจะทำหน้าที่สะท้อนว่าเรามีคนประเภทนี้อยู่นะ สังคมมีเรื่องแบบนี้

อยู่นะ เหมือนเรื่องฮอไรโมน ทรายสีเพลิง ที่คนมองว่าแรง สังคมไทยมันแรงกว่านั้นอีก แต่เรากำลังกลบ

และปิดมันไว้พร้อมกับบอกว่าละครคือเรื่องแต่ง ละครมันก็เอามาจากชีวิตจริง เป็นการเตือนล่วงหน้าว่าสังคมมันกำลังไปถึงจุดต่ำสุดแล้ว

นะ ให้คุณได้รับรู้ไว้ก่อนโดย

ผ่านกระบวนการของละคร

วันนี้คุณอาจจะดูเพื่อความ

บันเทิง แต่วันข้างหน้าถ้า

คุณเจอแบบนี้จะถูกคิดได้ว่า

ฉันเหมือนตัวละครนี้เลย คุณ

จะได้คิดได้ก่อนที่คุณจะเจอ

จุดจบอย่างในตัวละคร

เรียกได้ว่า ศาสตร์ของละครนั้นล้ำลึกมาก ไม่ใช่แค่เพียงเรื่องเพื่อผิน แสดงบทบาทสมมติไปวัน ๆ แต่การแสดงทำให้รู้จักตัวเอง อย่างที่ ครูเงาะ และ ครูเมริน บอกไว้จริง ๆ.

มยุรี วนะสุภสทิพย์

